

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 237.347 van 13 februari 2017
in de zaak A. 202.233/IX-8110**

In zake: Wilfried WOUTERS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Guido Wuyts
kantoor houdend te 2200 Herentals
Lierseweg 116
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het GEMEENSCHAPSONDERWIJS, vertegenwoordigd door
scholengroep 1
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Marc Stommels
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Amerikalei 220 bus 14
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 27 oktober 2011, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de directrice van het KTA Zwijndrecht-Cenflumarin van 31 augustus 2011 om Wilfried Wouters niet aan te stellen als leraar.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 235.069 van 14 juni 2016 is het debat heropend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Diane Mareen heeft een aanvullend verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 30 januari 2017.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Niels Van Herck, die *loco* advocaat Guido Wuyts verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Jan Fransen, die *loco* advocaat Marc Stommels verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Diane Mareen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is sedert het schooljaar 2005-2006 tijdelijk aangesteld als leraar maritieme opleiding aan het KTA Zwijndrecht-Cenflumarin, onderwijsinstelling die behoort tot scholengroep 1 van het Gemeenschapsonderwijs.

3.2. Op 12 mei 2011 kent de directrice van de betrokken school als eerste evaluator aan verzoeker een evaluatie ‘onvoldoende’ toe.

Na bezwaar van verzoeker, geeft de directrice op 27 mei 2011 aan verzoeker te kennen dat zij haar evaluatie ‘onvoldoende’ handhaaft.

3.3. Op beroep van verzoeker vernietigt de kamer voor het Gemeenschapsonderwijs van het college van beroep op 6 juli 2011 de evaluatiebeslissing van 12 mei 2011 en de handhaving van deze beslissing, omdat de eerste beslissing de op straffe van nietigheid voorgeschreven vermelding van de beroepsmogelijkheden niet vermeldt en de handhaving het lot moet ondergaan van de gehandhaafde beslissing die van rechtswege nietig is.

3.4. Op 26 augustus 2011 kent de directrice aan verzoeker andermaal een beoordeling ‘onvoldoende’ toe, waarbij ditmaal in de beslissing ook de beroepsmogelijkheden worden vermeld.

Verzoeker tekent tegen deze evaluatiebeslissing beroep aan bij de bevoegde kamer van het college van beroep.

3.5. Bij schrijven van 31 augustus 2011 deelt de directrice van het KTA Zwijndrecht-Cenflumarin aan verzoeker mee:

“Rekening houdend met het belang van de school en van de leerlingen en gelet op het evaluatieverslag met conclusie ‘onvoldoende’ beslis ik om u niet aan te stellen per 1 september 2011.”

Dit is de thans bestreden beslissing.

3.6. Eveneens op 31 augustus 2011 geeft de algemeen directeur van de betrokken scholengroep aan verzoeker te kennen:

“Ik krijg kennis van het evaluatieverslag met conclusie ‘onvoldoende’ en de beslissing van uw directeur om u niet aan te stellen. Voor zoveel als nodig deel ik u mee dat u ook als TADD niet aangesteld wordt. Huidige beslissing neem ik als algemeen directeur bij hoogdringendheid. Deze beslissing wordt voorgelegd op de eerstvolgende vergadering van de raad van bestuur van de scholengroep.”

Het beroep tot nietigverklaring dat verzoeker heeft ingesteld tegen deze beslissing verwerpt de Raad van State bij arrest nr. 235.068 van 14 juni 2016.

3.7. Op 5 oktober 2011 beslist de kamer voor het Gemeenschapsonderwijs van het college van beroep om de evaluatie ‘onvoldoende’ van 26 augustus 2011 te vernietigen. Deze beslissing van 5 oktober 2011 wordt bij arrest nr. 223.506 van 17 mei 2013 vernietigd door de Raad van State.

Daarop beslist de bevoegde kamer van het college van beroep op 12 september 2013 andermaal om de evaluatiebeslissing van 26 augustus 2011 te vernietigen. Bij arrest nr. 229.367 van 27 november 2014 vernietigt de Raad van State deze beslissing van het college van beroep van 12 september 2013.

Op 26 februari 2015 bevestigt het college van beroep de initiële evaluatie ‘onvoldoende’. Een door verzoeker hiertegen ingesteld beroep tot nietigverklaring verwerpt de Raad van State bij arrest nr. 234.920 van 2 juni 2016.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Vooraf

4. In zijn laatste memorie herneemt verzoeker ten overvloede het inleidend verzoekschrift en zijn repliek in de memorie van wederantwoord. Vanaf bladzijde 22 tot bladzijde 25 van de laatste memorie geeft verzoeker dan “repliek op auditoraatsverslag”. Hierin antwoordt verzoeker echter geenszins op de beoordeling door het auditoraat van de vier in het inleidend verzoekschrift aangevoerde middelen. Wat verzoeker wél doet, is commentaar geven – volgens hem een ‘nuancering’ – op de arresten nrs. 234.920 van 2 juni 2016 en 235.068 tot 235.070 van 14 juni 2016, in een poging om de Raad alsnog ervan te overtuigen dat de verwerende partij slechts over een gebonden bevoegdheid beschikte om zijn tijdelijke aanstelling van doorlopende duur (TADD) te erkennen en hem dienovereenkomstig te benoemen.

Verzoeker gaat er alzo aan voorbij dat over dit geschil met betrekking tot zijn TADD definitief uitspraak is gedaan bij arrest nr. 235.068 van

14 juni 2016, waarbij de Raad immers zijn beroep heeft verworpen tegen de weigering om hem als TADD aan te stellen. Of zoals verzoeker reeds in arrest nr. 235.069 van 14 juni 2016 – tussenarrest in de huidige zaak – kon lezen:

“Het beroep van verzoeker tegen de weigering van zijn aanstelling voor doorlopende duur is verworpen bij arrest nr. 235.068 van heden. Hiermee staat vast dat verzoeker geen aanspraken op TADD meer mag doen gelden voor het schooljaar 2011-2012 bij het KTA Zwijndrecht-Cenflumarin.”

Het geschil waarover thans uitspraak volgt, heeft geen betrekking op de weigering tot aanstelling van verzoeker als TADD, maar enkel over de weigering om verzoeker als leraar aan te stellen voor bepaalde duur, namelijk voor het schooljaar 2011-2012.

B. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5. Het eerste middel is geput “uit de schending van artikel 14 van het bijzonder decreet van 14 juli 1998 betreffende het gemeenschapsonderwijs, doordat de bestreden beslissing genomen door de directeur van een schoolinstelling behorende tot het Gemeenschapsonderwijs besluit tot niet aanstelling van een personeelslid hetgeen een machtsoverschrijding, minstens een machtsafwending is van de bevoegdheid aan de directeur in artikel 14, 8° van het bijzonder decreet van 14 juli 1998 toegekend nu betreffende deze bepaling de directeur enkel bevoegd is voor tijdelijke aanstelling van personeelsleden ten behoeve van de scholen en tevens strijdig is met artikel 73quaterdecies decreet rechtspositie”.

Verzoeker beschrijft de totstandkoming van zijn evaluatie ‘onvoldoende’. Hieruit zou volgens verzoeker een gebrek aan objectiviteit vanwege de directrice moeten blijken.

Voorts betoogt hij dat over zijn ontslag enkel door de raad van bestuur kan worden beslist, overeenkomstig artikel 73*quaterdecies* van het decreet van 27 maart 1991 rechtspositie personeelsleden Gemeenschapsonderwijs (hierna: rechtspositiedecreet). Bovendien kan dit enkel na een definitieve evaluatie met eindconclusie ‘onvoldoende’.

Beoordeling

6. De bestreden beslissing is geen ontslag.

Het middel, dat ervan uitgaat dat de bestreden beslissing een ontslag behelst en waartoe dan zou zijn beslist met schending van artikel 14, § 1, 8°, van het bijzonder decreet van 14 juli 1998 ‘betreffende het gemeenschapsonderwijs’ of artikel 73*quaterdecies* van het rechtspositiedecreet, mist in zoverre feitelijke grondslag.

7. De bestreden beslissing is een weigering tot tijdelijke aanstelling voor bepaalde duur.

Artikel 14, § 1, 8°, van het voormelde bijzonder decreet van 14 juli 1998 draagt aan de directeur de bevoegdheid op voor “de tijdelijke aanstelling van personeelsleden ten behoeve van de scholen”.

Deze bevoegdheid voor de tijdelijke aanstelling omvat ook de bevoegdheid om in voorkomend geval een kandidaat voor een tijdelijke aanstelling af te wijzen en dus niet tot zijn aanstelling over te gaan.

Voor zover het middel uitgaat van het tegendeel, faalt het naar recht.

8. Voor zover het middel is afgeleid uit machtsafwending en verzoeker daarvoor argumenten put uit de totstandkoming van zijn evaluatie, vol-

staat het om vast te stellen dat zijn beroep tegen de evaluatie ‘onvoldoende’ is verworpen. Er blijkt dus niet dat deze evaluatie op onregelmatige wijze tot stand zou zijn gekomen, laat staan dat de directeur deze evaluatieprocedure zou hebben afgeleid van het wettig doel ervan, met als enige en onwettige oogmerk om vervolgens de aanstelling van verzoeker te kunnen weigeren.

9. Het eerste middel wordt verworpen.

C. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

10. Het tweede middel is geput “uit de schending van artikel 21bis decreet rechtspositie op grond waarvan een tijdelijke aanstelling in een instelling kan gebeuren in een vacante en/of niet vacante betrekking van een bepaalde of voor een doorlopende duur en de tijdelijke aanstelling van doorlopende duur een recht is onder voorwaarden van deze bepaling, doordat de bestreden beslissing besluit tot niet aanstelling van verzoeker hoewel er maar liefst 47 vacante uren zijn, terwijl verzoeker door diens goedkeuring TADD een recht heeft op deze aanstelling”.

Beoordeling

11. Verzoeker betoogt dat hij een recht zou hebben op de hem met de thans bestreden beslissing geweigerde aanstelling van bepaalde duur, op grond van het gegeven dat hij een recht heeft op een aanstelling TADD.

Aangezien uit arrest nr. 235.068 van 14 juni 2016 is gebleken dat verzoeker voor het schooljaar 2011-2012 geen recht heeft op een aanstelling TADD, vertrekt dit middel van een feitelijk verkeerd uitgangspunt. Die vaststelling volstaat om het tweede middel af te wijzen.

D. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

12. Het derde middel is geput uit de schending “van artikel 26 decreet rechtspositie op grond waarvan de aanstelling van een personeelslid dat tijdelijk is aangesteld voor bepaalde duur slechts kan worden beëindigd indien hem een gemotiveerd beoordelingsverslag met vermelding ‘onvoldoende’ werd toegekend en met inachtneming van een opzeggingstermijn van vijftien kalenderdagen, terwijl noch een dergelijke gemotiveerd beoordelingsverslag met vermelding ‘onvoldoende’ voorligt en tevens de opzegtermijn van 15 kalenderdagen niet werd nageleefd”.

Beoordeling

13. Daargelaten de vraag of artikel 26 van het rechtspositiedecreet op de voorliggende zaak van toepassing is, wat de verwerende partij betwist, moet andermaal worden vastgesteld dat het middel hoe dan ook uitgaat van een verkeerd feitelijk uitgangspunt.

Met de thans bestreden beslissing besluit de verwerende partij immers niet tot een ontslag van verzoeker “voor het ambt in die instelling waarop de evaluatie met eindconclusie ‘onvoldoende’ betrekking heeft” overeenkomstig artikel 73^{quaterdecies} van het rechtspositiedecreet of tot welke andere beëindiging ook van zijn tijdelijke aanstelling voor bepaalde duur voor het schooljaar 2010-2011. Zij weigert een aanstelling voor bepaalde duur voor het daarop volgende schooljaar 2011-2012 – zoals de Raad overigens reeds heeft vastgesteld in zijn arrest nr. 235.069 van 14 juni 2016.

14. Het derde middel wordt verworpen.

E. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

15. Het vierde middel is geput uit de schending van “artikel 3 van de wet van [29] juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling op grond waarvan de opgelegde motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dewelke afdoende moet zijn, doordat de bestreden beslissing geenszins de juridische en feitelijke overwegingen bevat, daarbij onvolledig is dan wel volstrekt foutief”.

Verzoeker stelt vast dat de beslissing bij wijze van motivering enkel verwijst naar het belang van de school en van de leerlingen en naar het evaluatieverslag met conclusie ‘onvoldoende’. Hij noemt dit vaag, dubbelzinnig en niet precies. In welke mate verzoeker een “gevaar” zou zijn voor het belang van de school en van de leerlingen is volgens hem niet te achterhalen en staat in schril contrast met zijn jarenlange ervaringen en jaren dienst zonder problemen.

Verzoeker erkent dat de verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid beschikt om een personeelslid voor bepaalde duur aan te stellen, maar hij wijst erop dat er 47 vacante uren beschikbaar waren waarvoor hij in aanmerking kwam. In het licht daarvan is de motivering bijzonder summier en onvolledig.

Verzoeker wijst voorts op de procedures die door hem zijn ingesteld tegen de evaluatie, waarbij het college van beroep die evaluatie heeft vernietigd. De bestreden beslissing wordt dan ook gemotiveerd door te verwijzen naar een evaluatieverslag dat onbestaande is. Hij wijst er ook op dat het rechtspositedecreet enkel gevolgen knoopt aan het “definitief” geworden evaluatieverslag. Ten tijde van de bestreden beslissing was de evaluatie alleszins nog niet definitief.

Beoordeling

16. Zoals verzoeker in het inleidend verzoekschrift zelf stelt, bevat de bestreden beslissing wel degelijk een veruitwendigde motivering.

17. Die formele motivering noemt verzoeker ten onrechte niet afdoende. Uit oogpunt van de formelemotiveringsplicht is verzoeker meegedeeld dat hij niet wordt aangesteld omdat hem een evaluatie met conclusie ‘onvoldoende’ is gegeven en een nieuwe aanstelling in die omstandigheden het belang van de school en de leerlingen niet dient.

Hiermee is inderdaad summier, maar wel duidelijk, aangegeven om welke reden de aanstelling is afgewezen. Het evaluatieverslag en de redenen die geleid hebben tot de evaluatie ‘onvoldoende’ zijn aan verzoeker genoegzaam bekend. Dat een directie de aanstelling van een leraar die in haar ogen niet voldoet onverenigbaar acht met het belang van de school en de leerlingen behoeft geen nadere toelichting.

18. In de veronderstelling dat het middel ook zo begrepen moet worden dat verzoeker een schending van de materiëlemotiveringsplicht wenst aan te voeren, toont verzoeker bovendien niet aan dat deze gronden niet volstaan binnen de – zoals hij zelf terecht erkent – ruime beoordelingsvrijheid van de directrice om over een tijdelijke aanstelling voor bepaalde duur te beslissen.

Verzoeker vergist zich daarbij om het evaluatieverslag “onbestaande” te achten. Op het ogenblik waarop de directrice zijn aanstelling weigert, was weliswaar nog een beroepsprocedure hangende en was het verslag nog niet definitief. Daarom evenwel was het nog niet “onbestaande”. Zoals in het feitenreelaas is aangegeven, *sub* 3.7, heeft het college van beroep finaal ook de evaluatiebeslissing bevestigd.

Zo het rechtspositiedecreet weliswaar aangeeft dat het evaluatieverslag geen gevolgen heeft voor een eventueel te geven ontslag zolang het niet “definitief” is, dan voert verzoeker geen bepaling aan die de verwerende partij uitdrukkelijk verbiedt met een nog niet definitief geworden evaluatieverslag rekening te houden in het kader van een aanstelling voor bepaalde duur.

Ook toont verzoeker niet aan welke bepaling of welk rechtsbeginsel de directrice eraan in de weg zou staan om, binnen de beoordelingsvrijheid waarover zij beschikt bij de aanwerving van leraren, in het belang van de kwaliteit van het onderwijs rekening te houden met een voorlopig evaluatieverslag bij een beslissing over een tijdelijke aanstelling voor bepaalde duur, zelfs indien de kans bestaat dat die evaluatie in de toekomst nog kan worden vernietigd.

Het loutere feit dat er uren beschikbaar waren, verandert daaraan niets.

19. Het vierde middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 13 februari 2017, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Geert Van Haegendoren